ఒంటెద్దుబండి

సిరిపల్లె జంక్షనులో ఆర్టీసీ బస్సు ఒక్క క్షణం అలుపు తీర్చుకోవడానికా అన్నట్టు ఆయాసపడుతూ ఆగింది.

కండక్టరు కేకతో సుందరం సూట్‌కేస్ పట్టుకుని గబగబా బస్సు దిగాడు.

బస్సు దుమ్ము రేపుకుంటూ ముందుకు పరుగు తీసింది.

సాయంత్రం అయిదున్నర. శీతాకాలం పొద్దులో సూర్యుడు పడమటి కొండల్లోకి త్వరత్వరగా జారిపోతున్నాడు.

సుందరం అయోమయంగా రోడ్డు మీద నిలబడి చుట్టూ కలయచూశాడు.

ఆ జంక్షను మధ్య ఎత్తైన రావిచెట్టు ఒకటి శాఖోపశాఖలుగా విస్తరించుకుని ఉంది. చెట్టు మీద గుంపులుగా కొంగలు రెక్కలు టపటపలాడిస్తూ గోలగా అరుస్తున్నాయి. చెట్టు క్రింద చిన్న తాటాకుల పాక ఉంది. పాకలోంచి పొగబద్ధకంగా పైకి లేస్తోంది. పాకలో ఎవరో మనుషులున్నట్టుగా అలికిడి వినబడుతోంది.

"సిరిపల్లెకు ఎదురుగా కనిపించే ఎర్రటి కంకర రోడ్డేనా దారి ? ఎవరిని అడగాలి ? ఎలా వెళ్ళాలి ? ఆ పాకలో మనుషుల్ని అడిగితే సరి."

సుందరం సాలోచనగా ఒక అడుగు ముందుకు వేయబోయి ఎవరో పిలిచినట్టనిపించి చటుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు.

"బాబూ ! ఒంటెద్దుబండి ఉందయ్యా ! సిరిపల్లె పోదాం వత్తారా !"

సుందరం, తన పక్కనే చేతులు కట్టుకుని నిలబడ్డ ముసలి తాతను, పరీక్షగా చూస్తూ కొద్ది క్షణాలు మాట్లాడలేదు.

ఏభై, అరవై ఏళ్ళ మధ్య వయసు. తెల్లటి గడ్డం, గుబురు మీసాలు, మాసిన పొట్టి చేతుల చొక్కా మల్లు పంచె, వృద్ధాప్యం మీదపడ్డా ఆ భారాన్ని అతి తేలికగా మోస్తున్నందుకు నిదర్శనంగా ముడతలు పడ్డ ముఖంలో చెక్కు చెదరని చిరునవ్వు...

సుందరం ఆ తాత నుంచి దృష్టిని మరల్చి రావి చెట్టుకు ఎడంగా నీడలో నిలబెట్టిన అతని ఒంటెద్దు గూడు బండిని నిరాసక్తంగా చూశాడు.

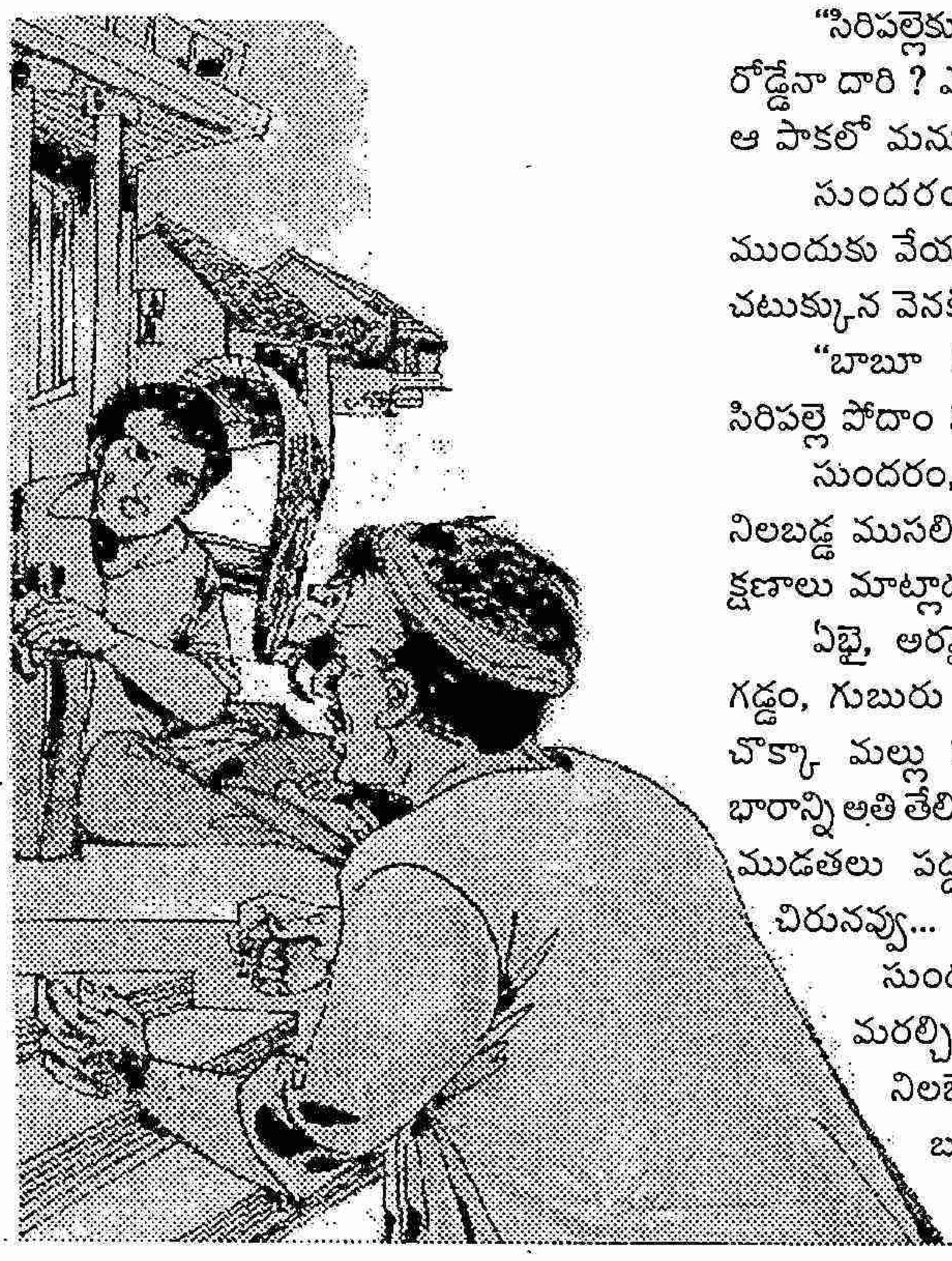

"హతవిధీ! ఒంటెద్దుబండిలో ప్రయాణమా? వేరే దారి లేదా ? కారు కాదు, ఆటో కాదు, రిక్షా కాదు... కనీసం గుర్రం బండీ కూడా కాదు. ప్రపంచం మనోవేగంతో పోటీపడి పరుగు పెడుతుంటే ఇంకా ఈ పల్లెటూళ్ళలో ఒంటెద్దు బండి ప్రయాణాలు తప్పవా ?" సుందరం మనసులో విసుక్కున్నాడు. అమ్మ వద్దంటున్నా బయలు దేరినందుకు తనను తాను తిట్టుకున్నాడు.

"తాతా ! సిరిపల్లె ఇక్కడకు ఎంత దూరం ఉంటుంది ?"

"ఆఁ ఎంత బాబూ ! ఎనిమిది మైళ్ళు. తవర్ని గంట తిరక్కుండా ఊళ్ళో దింపే పూచీ నాదీ రండి బాబూ ! బండెక్కండి !" ముసలి తాత నవ్వుతూ మాట్లాడుతూనే తన ఒంటెద్దు బండిని నడిపించి తీసుకొచ్చి సుందరం ముందు నిలబెట్టాడు.

సరే ! ఇక తప్పేది లేదనుకుంటూ సుందరం సూట్‌కేసు బండి లోపల పడేసి తనూ ఎక్కి కూర్చున్నాడు. బండిలో చిరుగులు పట్టిన ఈత ఆకుల చాప ఉంది. చాప క్రింద పరచిన ఎండు గడ్డి వల్ల కూర్చోవడానికి మెత్తగానే ఉంది. పైన గూడు తడికె మాత్రం, చివికిపోయి నల్లటి ధూళి నెత్తిమీద రాలుతోంది. తాత చుట్ట వెలిగించుకున్నాడు. తాపీగా బండెక్కి ఎద్దును అదిలించాడు. ముసలి ఎద్దు ముక్కుతూ, మూలుగుతున్నట్టుగా ఒక అడుగు ముందుకు వేసి ఆగిపోయింది. తాత కోపంతో బండి దిగాడు. ఎద్దు తోకను గట్టిగా నులిపెట్టి వదిలాడు. ముల్లు కర్రతో పొడిచి "హెయ్... హెయ్..." అంటూ అరిచాడు.. ఎద్దు కదిలింది. బండి బయలు దేరింది. ఎర్రటి కంకర రోడ్డు గతుకులు గతుకులుగా ఉంది. బండి గతుకుల్లో పడినప్పుడల్లా సుందరం పైకీ, కిందకూ ఎగిరి పడుతున్నాడు.

ముసలి ఎద్దు భారంగా బండిని లాగుతోంది. ఎద్దు శ్రమకు గుర్తుగా మెడలో గంట ఎడతెరిపి లేకుండా మోగుతోంది.

రోడ్డుకు ఒకవైపుగా మామిడి, జీడి మామిడి తోటలు జీబురుగా పెరిగి ఉన్నాయి. మరో వైపు పచ్చటి పంట పొలాలు. పొలాల్లోకి పాయలుగా నీళ్ళు ప్రవహిస్తున్నాయి. పొలం గట్ల మీద పిచ్చుకలు గిరికీలు కొడుతూ ఎగురుతున్నాయి.

సుందరం ఆసక్తిగా పరిసరాల్ని పరికిస్తున్నాడు. మునిచీకట్లు ముసురుకున్నాయి. కర్మసాక్షి పూర్తిగా కనుమరుగయిపోయాడు.

"ఏ ఊరి నుంచి వత్తన్నారు బాబూ ?"

"హైదరాబాదు."

"సిరిపల్లెలో ఎవురింటికెల్తారు బాబూ ?"

"పరిగెల చలమయ్యగారింటికి."

తాత వెనక్కి తిరిగి సుందరం ముఖంలోకి చూశాడు. కుర్రాడు అమాయకంగా అందంగా ఉన్నాడు. లేత మొహం, మూతి మీద మీసాలు ఇప్పుడిప్పుడే మొలుస్తున్నాయి. వయసు పద్దెనిమిదేళ్ళు దాటవు. ఎవరి బిడ్డో !

"సిరిపల్లెలో చలమయ్య గారు మీకేటవు తారయ్యా ?" తాత ఆత్రంగా అడిగాడు.

"మా తాతగారే ! ఆయనకు ఒంట్లో బాగా లేదని టెలిగ్రామ్ వచ్చింది. నాన్నగారు తప్పనిసరిగా టూరు వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. నేనైనా కాలేజీకి సెలవు పెట్టి అమ్మ వద్దంటున్నా వినకుండా తాతగారిని చూడాలని బయలుదేరి వచ్చాను. మా తాతగారు నీకు తెలుసా ? ఆయనకెలా ఉంది. తెలిస్తే చెప్పవూ?" సుందరం ఆందోళనగా ప్రశ్నలు వేశాడు.

తాత ముఖంలో రంగులు మారాయి.

"చలమయ్యగారు నాకు తెలవకపోవడం ఏటి బాబూ ! ఆ బాబుండే యీది సివరే నా గుడిసె కూడా ఉంది. కనిపించినపుడల్లా కబుర్లాడుకుంటాం. కట్టసుకాలు సెప్పుకుంటాం." తాత గొంతులో విషాదం తొంగి చూసింది.

"మా తాతగారు చాలా మొండి మనిషట. నాన్నగారికి చాలా కోపం... ఎన్నిసార్లు ఆ ఊరు విడిచి పెట్టి రమ్మన్నా రాలేదని ! సరేలే ! ఆయన ఆరోగ్యం ఎలా ఉందిప్పుడు ?" సుందరం బండిలో ఇబ్బందిగా ముందుకీ, వెనక్కీ కదులుతూ అన్నాడు.

"ఎలా సెప్పను బాబూ ! ఆ మాట నీ కెలా సెప్పనూ ? నా నోట్లోంచి మాట రావటం లేదు."

బండి తాత కంఠం దుఃఖంతో పూడుకుపోగా ముఖం వెనక్కి తిప్పుకున్నాడు.

'ఏం జరిగింది తాతా ? మా తాతగారికేమైంది ?'

సుందరం గుండె దడదడా కొట్టుకుంది.

"మూడ్రోజులయినాది బాబూ ! చలమయ్య గారు మట్టిలో కలిసిపోయి: ముగ్గురు కొడుకులుండి కూడా దిక్కులేని సావు బగమంతుడు నొసట్న రాసినట్టున్నాడు. ఊళ్ళో పెసిడెంటూ, పెద్దలూ కలిసి ఆ బాబుని బూడిద సేసేసినారయ్యా !" బండి తాత కళ్ళు ఒత్తుకున్నాడు.

"తాతగారు పోయారా ! నిజమే." సుందరం అదిరి పడ్డాడు. తల పట్టుకుని వెనక్కి వాలిపోయాడు. అతని కళ్ళల్లో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరిగాయి. ఒళ్ళంతా వణుకు, తెలియనిబాధ.

"తాతగారిని తను చిన్నప్పుడెప్పుడో చూశాడు. ఆయన రూపం కళ్ళల్లో లీలగా మెదులుతోంది. ఈ మధ్య కాలంలో ఆయన్ని చూడటం పడలేదు. తాతగారు హైదరాబాదు ఎప్పుడూ రాలేదు. ఆయనిలా హఠాత్తుగా పోతారని ఊహించలేదు. ఇంట్లో కూడా ఎవరూ అనుకోలేదు.

వారం రోజుల క్రితం తాతగారికి అసలు ఒంట్లో బావుండలేదని టెలిగ్రామ్ వచ్చింది. ఆ టెలిగ్రామ్ చూసి నాన్నగారు ఆలోచనలో పడ్డారు. అప్పుడు అమ్మ కలగజేసుకుంది. "ఆయనకిదేం కొత్త కాదు. అర్జంటు ఉత్తరాలు రాయడం. అసలు ఒంట్లో బాగాలేదని టెలిగ్రామ్‌లిప్పించడం ఆయనకు అలవాటే. మీరు ఢిల్లీ కాంపు మానుకోవద్దు. నిరభ్యంతరంగా వెళ్ళిరండి. అవతల బెజవాడలో ఒక కొడుకూ, కాకినాడలో ఒక కొడుకూ ఉన్నారుగా ! వాళ్ళకీ పెద్దాయన టెలిగ్రాము లిప్పించే ఉంటాడు. మీరు వెళ్ళి రండి" అంటూ అమ్మ నాన్నకు సర్ది చెప్పి ఢిల్లీ పంపించివేసింది.

ఆ తరువాత రెండు రోజులకి కాబోలు బెజవాడ బాబాయి నుంచి, కాకినాడ చిన్నాన్న నుంచీ నాన్నకు ఉత్తరాలొచ్చాయి. అన్నయ్యా ! మేము ఏవో ముఖ్యమైన పనుల్లో మునిగిపోయాం. సిరిపల్లె నాన్న దగ్గరకు నువ్వు వెళ్ళి ఉంటావనే భావిస్తున్నాం అంటూ ఆ ఉత్తరాల సారాంశం. ఆ ఉత్తరాలు చూసి తనకు మనసు చెదిరింది. అమ్మ వద్దంటున్నా వినకుండా తాతగార్ని చూడాలని తను బయలుదేరాడు. కానీ తాతగారు...

సుందరానికి దుఃఖం తెరలు తెరలుగా ఉబికి వస్తోంది.

"తాత ! నీ పేరేంటి ?" సుందరం దుఃఖోద్వేగాన్ని ఆపుకుంటూ అడిగాడు.

"ముసలయ్య బాబూ !"

"చూడు ముసలయ్యా ! బండిని వెంటనే వెనక్కి తిప్పు. నేను హైదరాబాదు తిరిగి వెళ్ళిపోతాను. తాతగారు లేని ఆ ఊరు వెళ్ళడం ఎందుకు ?"

సుందరం గబుక్కున బండి దిగబోయాడు.

"ఆగండి బాబూ ! తొందరపడిపోకండి. తవరిప్పుడు ఎనక్కెల్లినా ఏ బస్సూ దొరకదు. మీ తాతగారు ఆ ఊళ్ళో లేకపోయినా ఆ బాబు కాలం సేసిన ఇల్లుంది కదయ్యా ! ఆ ఇంటికెళ్ళి, ఊళ్ళో పెద్దలకి ఒకపాలి కనపడి రేపొద్దుట్నే ఎల్లిపోతే బాగుంటదయ్యా ! ఆపైన తవరిట్టం."

ముసలయ్య సలహా విని సుందరం మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

తాత ఎద్దును రెండు దెబ్బలు కొట్టి వేగంగా ముందుకు అదిలించాడు. చుట్టూ చీకటి చిక్కబడింది. ఆ చీకట్లో గతుకుల రోడ్డు మీద ముసలి ఎద్దు కుంటుతున్నట్టుగానే అడుగులు వేస్తోంది. తాత దెబ్బలు కొట్టినా దాని నడకలో మార్పులేదు.

"దిగులు పడకు నాయనా ! కొడుకుల్రాకపోయినా, మనవడివి మనసెట్టుకుని వచ్చినావు ! నిన్నయినా సూసుకునే అదురుట్టం ! దక్కలేదు ! "చలమయ్య బాబుకి." ముసలయ్య సుందరాన్ని ఓదారుస్తూ అన్నాడు.

"ముసలయ్యా ! మా తాతగారు మొండిగా ఈ ఊళ్ళోనే ఎందుకు ఉండిపోయారంటావ్ ? మా నాన్నగారి దగ్గరో, బాబాయిల దగ్గరో హాయిగా ఉండొచ్చు కదా !" సుందరం ఎంత మామూలుగా

మాట్లాడదామనుకున్నా దుఃఖం ఎగదన్నుకొస్తోంది. గొంతు జీరగా ధ్వనిస్తోంది.

"నిజవేఁ బాబూ ! పుట్టి పెరిగిన గడ్డ ఎప్పుడూ ఒదిలి పెట్టలేదు. మడిసి కట్టజీవి. ఉన్న నాలుగెకరాలు అమ్మి కొడుకుల్ని సదివించాడు. ఆల్ల బాగోగుల కోసవేఁ బతుకు నెల్లదీశాడు. కొడుకులకి రెక్కలొచ్చి ఎగిరిపోయి, కట్టుకున్న ఆడదానికి కాలం సెల్లిపోతే, గుండె రాయి సేసుకుని తన గూడులోనే ఉండిపోయేడు. కొన్ని బతుకులంతే నాయనా !"

ముసలయ్య "చనిపోయిన చలమయ్య కబుర్లు సానుభూతిగా చెప్పుకుపోతున్నాడు. సుందరం బాధగా, సాత్వంతన చెందని హృదయంతో తాత మాటలు నిర్లిప్తంగా వింటున్నాడు. అతని కళ్ళలో తాత చిన్నప్పటి రూపమే అస్పష్టంగా కదులుతోంది. సిరిపల్లె దగ్గర కొచ్చినట్టుగా దూరంగా ఊరి దీపాలు మినుకు మినుకు మంటూ కనపడసాగాయి. ఎవరో ఇద్దరు మనుషులు మాట్లాడుకుంటూ బండి పక్కగా నడిచి వెళ్ళిపోయారు. రోడ్డు పక్క పొలాల్లోంచి పేరు తెలియని పిట్ట ఏదో కీచు కీచుమంటు అరుస్తోంది.

సుందరం మనసు తాత మరణవార్త జీర్ణంచేసుకోలేక, మౌన ఘోషతో ఘూర్ణిల్లుతోంది.

ఒంటెద్దు బండి, తాత కబుర్లతో తాపీగా ఊరి ముందు శ్మశానం దాటింది. ఈ శ్మశానంలోనే తాతయ్య బూడిదయిపోయాడు కాబోలు !" సుందరం గుండె చెరువైపోయింది. చెరువు పక్కగా నడిచి మలుపు తిరిగింది. శివాలయం వెనుకనుంచి ముందుకు వెళ్ళి సిరిపల్లె ఊళ్ళోకి అడుగు పెట్టింది. సిరిపల్లె ఊరు చిన్నదే. వీధుల్లో కరెంటు దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. చాలా వరకు తాటాకు ఇళ్ళే. అక్కడక్కడ పెంకుటిళ్ళున్నాయి. ఏడు గంటలకే పల్లె నిద్రబోతూన్నట్లుగా ఉంది. వీధుల్లో జనం అలికిడి లేదు. ఇళ్ళలో సడీ చప్పుడూ లేదు.

ఒంటెద్దు బండి ముందుకు సాగి ఒక వీధిలో చిన్న పెంకుటింటి ముందు ఆగింది. ముసలయ్య తాత, ముందు బండి దిగాడు. సుందరం చేయి పట్టుకున్నాడు. సూట్‌కేస్ అందుకుని ఆ ఇంటి అరుగుమీద పెట్టాడు.

"బాబూ ! ఇదే మీ తాతగారిల్లు ! తవరీ అరుగుమీద ఒక్క చనం కూకోండి. ఈ ఇంటి తాళం పెశిడెంటు బాబు కాడ ఉండిపోయినాది. ఎల్లి పట్టుకొత్తాను." ముసలయ్య హడావుడిగా నడిచి మరో వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. సుందరం అయోమయంగా అరుగుమీద కూర్చుండిపోయాడు. వీధంతా నిర్మానుష్యంగా ఉంది. వీధి చివరగా స్థంభానికి వేలాడుతూ విద్యుద్దీపం వెలుగుతోంది.

తాతగారు ఒంటరిగా రోజులు వెళ్ళబుచ్చిన ఆ ఇంటి అరుగుమీద తను కూర్చున్నాడు. అనుకోగానే సుందరానికి ఒళ్ళు పులకరించి నట్లయింది. వెంటనే తాతయ్య చనిపోయిన వైనం గుర్తుకు రాగానే ఆ పులకరింపు జలదరింపుగా మారింది.

నిముషాలు భయంగా... భారంగా గడుస్తున్నాయి. బండి ముసలయ్య ఇంకా రాలేదు.

"ఎవరా అరుగు మీద ? ఎవరు బాబూ ?" చీకట్లోంచి వినపడ్డ ఆ గంభీర స్వరానికి సుందరం ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"నేను చలమయ్యగారి మనవడ్నండీ ! హైదరాబాదు నుంచి వచ్చాను. తాతగారు పోయారని బండి తాత చెప్పేవరకూ..." సుందరం చటుక్కున నిలబడి విచారంగా సమాధానం చెప్పాడు. చీకట్లో ఎదురుగా నిలబడ్డ ఆ ఆకారం ఎవరో సుందరానికి అర్థం కాలేదు.

"కూర్చో బాబూ... కూర్చో ! నే నీ ఊరుకి కరణాన్ని, పోస్టు మాస్టర్ని, స్కూలు టీచర్ని కూడా! మీ తాత పోవడం ఏమిటోయ్ ? ఆ తాత బండిలోనే కదా నువ్వు ప్రయాణం చేసి వచ్చిందీ ! ఈ ఒంటెద్దు బండి మీ తాతదే !"

సుందరం చకితుడై శిలా సదృశ్యుడై ఉండిపోయాడు. అతని నోట మాట లేదు. ఆశ్చర్యం... ఆనందం... ఆవేదన... అయోమయం...

ఒంటెద్దు బండి తాత తన చలమయ్య తాతగారా ! ఎందుకాయన తనుచనిపోయినట్టుగా

అబద్ధం చెప్పాడు ? ఎందుకు తనను ఏడిపించాడు?

"మీ చలమయ్య తాత పిచ్చివాడయ్యా ! తాను చావు బ్రతుకుల్లో ఉన్నట్టుగా నా చేత అదరికీ టెలిగ్రాము లిప్పించాడు. తండ్రి చచ్చిపోయే స్థితిలో ఉన్నాడంటే కొడుకులు తప్పనిసరిగా బయలుదేరి వస్తారని వాడి ఆశ. ఆ రకంగా కొడుకుల్ని కళ్ళ చూడాలని వాడి కోరికానూ ! కానీ ఏం జరిగిందో చూశావా ! వారం రోజులయి టెలిగ్రాములిచ్చినా ఒక్క కొడుకూ పత్తా లేడు. నిజంగా మీ తాత కన్ను మూసినా అంతే కదా ! ఎక్కడికో ఎందుకు ? మీ తాతని నువ్వూ, నిన్ను మీ తాత గుర్తుపట్టలేని స్థితిలో ఉన్నారంటే, ఇక అనుబంధాలకీ, ఆత్మీయతలకీ అర్థం ఎక్కడుందయ్యా ? ఆ బంధాలన్నీ పరుగెట్టే ఈ యాంత్రిక నాగరికతా జీవనంలో గాలికి కొట్టుకుపోతున్నట్టే కదూ ?

మీ తాత నెలకి నాలుగో మూడో ఉత్తరాలు నాచేత రాయిస్తుంటాడు. ఒక్క కొడుకూ జవాబివ్వడు. కనీసం సంవత్సరానికొక్కసారయినా వచ్చి కన్న తండ్రిని పలకరించరు. అయినా మీ తాత ఆశ చావదు. ఆప్యాయత తరగదు. చాదస్తం తగ్గదు. చలమయ్య ఒంటెద్దు బండి నడుపుతున్నాడని తెలిసీ మీ నాన్నకీ, బాబాయిలకీ చిన్నతనంగా ఉందట ! ఏం జేస్తాడు పాపం ? ఒక ఎకరం భూమిని, ఒళ్ళు కరిగించి నాలుగెకరాలు చేసి, ఆ నాలుగెకరాలు... కొడుకుల చదువుల కోసం అమ్మిపడేసి వాళ్ళని నిచ్చెనెక్కించి, తను ఒంటరి వాడయ్యాడు. ఒంటెద్దు బండివాడయ్యాడు. అక్కడికీ అనేకసార్లు చెప్పాను. కొడుకులు పెద్ద ఉద్యోగాల్లో ఉన్నారు. ఏ కొడుకు దగ్గర ఉన్నా నీకు కాలం చెల్లిపోతుందనీ ! చెబితే వింటేగా ! నా రెక్కల మీద బ్రతికే తృప్తి... ఒకళ్ళమీద ఆధారపడితే దొరుకుతుందా అంటాడు. అయినా కొడుకులే మనవాళ్ళు కానప్పుడు. మరో ఇంటినుంచి వచ్చిన కోడళ్ళు మనవాళ్ళవుతారా అంటాడు. వాడికి ఏం చెప్పగలం? సరేబాబూ ! నీ పేరేమిటో గానీ, నువ్వయినా మీ తాత దగ్గర నాలుగు రోజులుండి వెళ్ళు. వస్తానూ...!" కరణంగారు చీకట్లో అడుగులు వేస్తూ ముందుకు వెళ్ళిపోయారు.

సుందరం నరనరాల్లో చెప్పలేని ఉద్వేగం. నిర్వచింపలేని భావ పరంపర ! చలమయ్య తాత వ్యక్తిత్వం, వాత్సల్యం ! అతని మస్తిష్కానికి కొత్త ఉత్తేజాన్నిస్తున్నాయి. అమృతపు జల్లు ఏదో అతనిపై ధారాపాతంగా కురుస్తోంది !

"రా బాబూ ! ఇంటి తాళం తీశాను. నీ కోసం అరటిపళ్ళు తెచ్చాను. ఈ పూటకి సరిపెట్టుకో !" ఎప్పుడొచ్చాడో చలమయ్య తాత ఇంటి తాళం తీసి గుమ్మం దగ్గర నిలబడ్డాడు. సుందరం ఒక్క ఉదుటున చలమయ్య తాతను చుట్టేశాడు.

"తాతగారూ ! నన్నిక ఏడిపించకండి. కరణంగారు నాకంతా చెప్పారు. బ్రతికుండీ చనిపోయినట్టుగా నాతో అబద్ధం ఆడటం మీకు న్యాయంగా ఉందా ?" సుందరం ఉక్రోషంతో వెక్కి వెక్కి పడుతూ అన్నాడు.

"ఒంటెద్దు బండి నడుపుకునే ఈ ముసలి తాత... నీ తాతగారని తెలిసిపోతే ఎనక్కెళ్లిపోతావని పొరబడ్డాను బాబూ !" చలమయ్య మనవణ్ని మరింత ఆర్తిగా తనవైపు హత్తుకున్నాడు.

"తాతగారూ ! నేను మిమ్మల్ని వదిలి వెళ్ళను. ఇక నుంచి మీరు ఒంటరి కాదు. నేను మీతోనే ఉండిపోతాను. నాన్నకు, బాబాయిలకి బుద్ధొచ్చేలా చేస్తాను."

సుందరం మాటలకి చలమయ్య బదులు చెప్పలేదు. కానీ ఇంటి బయట నిలబడ్డ ఒంటెద్దు మెడలో గంట మాత్రం గణ గణమంటూ మ్రోగింది.

ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక
28-11-1990